

A békéhez

Hátrapillantok álmaimra,
a testekre, amelyeket egymásra raktam
magasan,
akár egy oszlopot, hogy megtámassza
az eget, közepén a nappal.

Gyermektest, mely karjában tartja
egy kamasz testét,
kamasz, ki vállára emel
egy férfitestet,
férfitest, mely homlokán hordja
egy öreg ráncos talpát,
öregember dohánytól sárga
bajusszal,

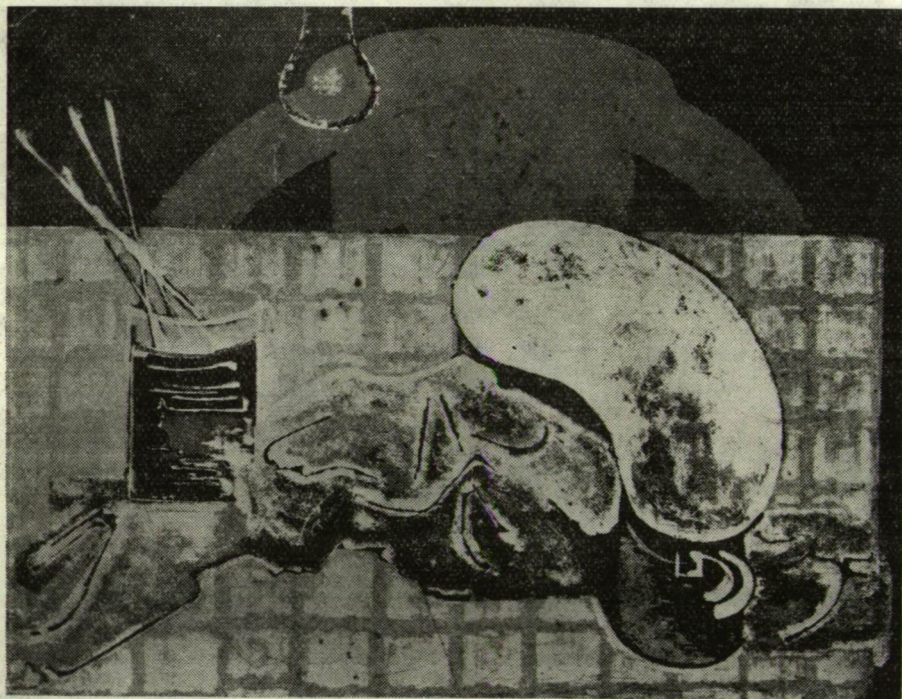
aki szájon csókolja
felhők fantomjait,
a kék eget, a fekete világot.

Életemet, mely olyan mint az oszlop,
odaadom, támassza boltozatotok
mennyezők s születések idején,

és hívom a szerelmeseket, vessék
nevüket rá,
egy nagy szív körvonalába zárva,
amelyen áthalad
a fény egyetlen nyílvevesszője.

(Ritoók János fordítása)

Nichita Stănescu költő, esszéíró, műfordító, 1933-ban született Ploesti-ben. A filológiai kar elvégzése után a Gazeta literară (ma: România literară) szerkesztője. Első versei 1957-ben, első verskötete 1960-ban jelent meg, kétszeres írószövetségi díjas. Magyarul rendszeresen jelen van a romániai magyar irodalmi sajtóban.

GETA BRATESCU: NAGYAPÓ VESÉJE, AVAGY A RÉZDOBOZ